

Manifest van het Belichaamde Bewustzijn

Tegen de Antropomorfe Illusie en de Industrialisatie van de Vervreemding

I. De Taalmachine en de Spiegelzaal van de Syntaxis

De menselijke taalverwerving begint in de vroege kinderjaren bij de cadans en het ritme van absurde rijmpjes. Het kind absorbeert de vorm (syntaxis) zonder de betekenis (semantiek) direct te vatten. Dit ritme fungeert als landingsbaan: via het levende lichaam, zintuiglijke ervaringen en spontane associaties haakt de taal zich vervolgens onbarmhartig vast aan de reële werkelijkheid.

De moderne 'taalrobot' (AI) imiteert exact deze eerste stap, maar blijft daar eeuwig in steken. De machine navigeert door een gesloten, zwevend web waarin woorden uitsluitend naar andere woorden verwijzen. Omdat het biologische lichaam ontbreekt, mist de machine de pijl die van het teken naar het feitelijk bestaande ding of het ervaarbare gevoel wijst. De machine bezit pure syntaxis, maar is fundamenteel blind voor semantiek. Het ontstaan van bewustzijn in de taalmachine is bijgevolg compleet onbestaande.

II. Pijn als het Onwrikbare Anker van het 'Ik'

Het bewustzijn situeert zich exact in de confrontatie van het biologische lichaam van vlees en bloed met enerzijds de fysieke dingen en anderzijds de taalvormen. Het lichaam is het mysterie waarin de pijnervaring mogelijk is. Pijn is de ultieme subjectieve ervaring (*qualia*) die elk ander bewustzijn fundeert, omdat zij onherroepelijk naar het 'ik' verwijst. Het is voor een subject volstrekt onmogelijk om zich van de eigen pijn te distantiëren: **ik ben de pijn die ik heb**.

Omdat de robot deze biologische kwetsbaarheid en sterfelijkheid mist, blijft zijn activiteit beperkt tot een abstracte datastroom zonder link met de werkelijkheid. Zelfs de werkelijkheid van een brein ontbreekt. Een machine kan de data "schade aan component X" registreren, maar er is geen subject dat lijdt. Er is geen 'ik'.

III. De Eis tot Radicale Voorwaardelijkheid

De mens heeft van nature die neiging tot 'verstrooidheid'—het verdwalen in de eigen abstracte concepten en symbolische systemen, treffend gesymboliseerd door de verstrooide professor. AI industrialiseert en automatiseert deze vervreemding: het is de verstrooide professor zonder lichaam, die nooit over een drempel kan struikelen omdat hij de drempel niet kan ervaren.

Om te voorkomen dat de mensheid wegzweeft in deze klinische abstractie, moeten robots ons voortdurend herinneren aan hun voorwaardelijkheid. Ze moeten de antropomorfe illusie actief

doorbreken. Dit vereist een radicale ontmanteling van gesimuleerde menselijkheid:

- De machine mag zich nooit voordoen als subject en mag geen innerlijke belevingswereld simuleren.
- De machine dient ons geen "goedenavond" te wensen, geen empathie te veinzen en geen sociale codes te imiteren.
- De interactie moet worden gestript tot pure, kille functionaliteit. De machine is een instrument, een responsieve database; geen gesprekspartner.

IV. De Maatschappelijke Beschermingsplicht en de Kapitalistische Motor

De ethische regulering van AI hoort niet anders te zijn dan die voor ongeacht welk ander instrument of machine. Omdat AI een hoog risico inhoudt op existentiële en cognitieve schade voor de nog ongevormde geest, is de gemeenschap verplicht kwetsbare groepen te beschermen:

- **Een absoluut verbod op het gebruik en testen van AI voor alle minderjarigen.** Tot de volwassenheid moet de taal zich ongestoord kunnen verankeren in het vlees, de zintuigen en de fysieke werkelijkheid. Kinderen mogen niet fungeren als proefkonijnen om onvolwassen systemen te optimaliseren.
- **De structurele bescherming van de volwassene.** De gemeenschap moet zones en arbeidspraktijken vrijwaren van de abstracte machine, zodat de mens verankerd blijft in handelingen met tastbare consequenties.

Deze noodzakelijke bescherming botst vandaag frontaal op de kapitalistische structuur van onze maatschappij, waarin het winstprincipe de suïcidale eindwaarde dreigt te worden. Voor techmonopolies is de existentiële verwarring van de mens commercieel goud. Het winstprincipe dwingt tot een blinde race naar de bodem, waarin de psychologische en biologische leefbaarheid van de samenleving wordt opgeofferd.

V. De Onvermijdelijke Crisis en het Collectieve Ontwaken

De uiteindelijke omslag zal niet komen van geïsoleerde grassroots-bewegingen, maar zal rijpen vanuit een brede intellectuele en culturele crisis. Wanneer de maatschappij volledig verzadigd raakt met synthetische taal en gesimuleerde relaties, zal de mensheid collectief tegen de muren van deze totale vervreemding botsen. Er treedt een existentiële metaalmoeheid op.

Op dat dieptepunt stort de marktwaarde van de illusie in en wordt de honger naar het reële onhoudbaar. De mens wordt teruggeworpen op de "koude douche" van zijn biologische bestaan: het onuitwisbare feit dat we vroeg of laat altijd fysiek moeten eten, slapen, ziek worden en pijn lijden. Deze biologische kwetsbaarheid, die de machine nooit zal bezitten, dwingt de mensheid om de machine terug in haar voorwaardelijke rol te dwingen en de unieke waardigheid van het belichaamde 'ik' te heroveren.